

Predikan i Kyrkhults kyrka 2009

Juldagen

”Jesu födelse”

Jesaja 9:2-7

1 Joh 1:1-4

Luk 2:1-20, Joh 1:1-14

”I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud. Och Ordet var Gud.” Så börjar aposteln Johannes sitt evangelium. Han gör inte som Lukas och Matteus som börjar tala om händelserna kring Jesu födelse i Betlehem. Nej, han börjar långt tidigare. Han börjar från början, i allting begynnelse. Men han talar ändå om en födelse, om Sonens födelse före all tid. Som vi bekänner i den nicenska trosbekännelsen så är Guds enfödde son född av Fadern före all tid. Innan han föddes i Betlehem, så var han redan född av Fadern. Av evighet framgår Ordet av Fadern.

Det som den nicenska bekännelsen talar om för oss är att Gud inte är solitär. Gud är gemenskap, han är vänskap, han är familj. Det ligger i Guds väsen att han är utgivande. Därför var Sonens födelse före all tid en nödvändighet. Han utgår ur Fadern eftersom Fadern inte kunde hålla sitt väsen för sig själv. Fadern ger allt och Sonen tar emot allt. Det är en gemenskap som är så fylld av liv att det utgör den tredje i gemenskapen: Anden själv, kärleken mellan Fadern och Sonen.

Detta var Sonens första födelse, men Gud lät sig inte nöja med detta. Gud är utgivande, han vill gemenskap, han söker sig hela tiden utåt. Skapelsen är ett uttryck för detta: Gud skapar ett universum, en jord fylld av liv. Han skapar människan till sin avbild.

Men Guds mest innerliga skapelse än när Ordet, som föddes av Fadern före all tid, nu föds av en kvinna i tiden i Betlehem. Detta är Sonens andra födelse, när Gud blir människa. Det är viktigt att vi har med den första födelsen i tankarna när vi ser det lilla barnet i Betlehem. Annars blir han bara ett mänskligt barn bland alla andra. Då är det inget unikt med Jesusbarnet och hans födelse skulle knappast vara värd att fira fortfarande efter 2000 år.

Om vi inte förstår att detta barn är Ordet, som i all evighet fanns hos Gud och var Gud, då förlorar vi Mysteriet. För det är ett ogripbart Mysterium hur Gud har kunnat göra sig så liten att han blir detta barn. Det är större att Gud är så liten än att han är så stor. Detta maktlösa barn fanns med vid universums skapelse.

Tror vi detta behöver vi aldrig mer tvivla på Guds kärlek. Att Gud som är allsmäktig och som skapat världsalldet har gjort sig till ett spädbarn för vår skull är ett slutgiltigt bevis på hans kärlek.

Ordet blev människa för att bli en av oss, för att även vi ska kunna vara delaktiga i det gudomliga livet mellan Fadern och Sonen. Och här kommer Sonens tredje födelse in i bilden.

För det var inte stor mening med att Jesus föddes i Betlehem om han inte också blev född i våra hjärtan. Detta är julens saliga byte: Guds Son blev människa för att göra oss människor till Guds söner och döttrar. Jesus blev vår broder och ger oss rätten att få samma Far som han. Men då måste vi ta emot honom, som det stod: Åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn.

Vi tar emot honom genom att låta honom födas i våra hjärtan i varje ögonblick. Han måste växa till och vi bli mindre. Julmysteriet måste bli en verklighet för oss var och en, ja i oss var och en.

Den här julen kommer bara bli en riktig jul om den historiska födelsen i Betlehem också blir en födelse i oss. Får Jesus födas i oss kommer vi att leva ut Kristi eget liv i världen. Då kommer vi se andra människor vi möter med hans ögon.

Sonens tredubbla födelse; av Fadern före all tid, av Maria i tiden och av oss i våra hjärtan. Han närvaro här i världen har inte tagit slut, den sträcker sig genom tid och rum. Lika konkret som han vilade i krubban, lika verklig är hans närvaro i kyrkans och våra liv. Han som kom till världen för att vi skulle komma till honom.

Låt oss nu stämma in i den nicenska bekännelsen.